

vilde jeg utvivlsomt under en eller anden Form have opfordret Thinget til ved en Afstemning at erkjende, at det var nødvendigt, at Nedgangen dækkedes ved andre Afgifter, inden Loldnebfættelsen traadte i Kraft. Om Formen for en saadan Afstemning kan der være høist forskjellige Meninger, men paa en eller anden Maade vilde jeg have ønsket det for nødvendigt, at der forelaa til Afstemning for Thinget et Forslag, der viste, at man ikke vilde forrykke den hele finansielle Tilstand. Om det nu er muligt mellem 2den og 3die Behandling, at Udvalget og Finansministeren kunde komme hinanden noget nærmere, saaledes som den ærede Ordfører antydede, veed jeg ikke, men det veed jeg i alt Fald, at det ikke vil kunne opnaas ved en forsat Forhandling i dette Dilemma. Skal der være Tanke om, at vi kunne komme hinanden nærmere, maa det være ved en Forhandling i Udvalget.

Frederiksen: Den ærede Finansminister tillod sig nylig at bruge det Udtryk, at det var meningsløst her at ville tale om de 17 Millioner Rd. Smod Sødvane var der i de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Borg og Par Sætninger, hvori jeg maatte være enig; det var, da det ærede Medlem angreb Finansministerens Standpunkt. Jeg kan nemlig ikke negte, at Intet forekommer mig mere tydeligt og klart under alle disse Forhandlinger, end at den ærede Finansministers hele finansielle Standpunkt ikke er holdbart, ikke er forsvarligt. Det er i alt Fald min Mening og har vel hidtil ogsaa været de fleste Medlemmers Mening, at det var en Finansministers første Pligt at holde paa Finansernes Balance, paa en virkelig Balance, og vi have endogsaa her i Thinget almindelig baade selv høvedet og ogsaa støttet de Finansministre, der høvedede, at der i gode Aar burde være ikke blot en kneben Balance, men tillige et Overskud, en virkelig Fremgang i Fortuue. Det er dette Standpunkt, som den nuværende ærede Finansminister aldeles har fraveget ved de Forordninger, der ere stillede i Aar med Hensyn til Forsvarsvesenet og fremfor Alt Forordningen om de 17 Millioner. Det er forsaavidt rigtigt, at ærede Medlemmer paa den anden Side, som stille sig i Opposition til den ærede Minister, kunne angribe ham netop paa Grund af dette hans Standpunkt, thi de kunne med nogen Grund sige, at den Minister, som engang er gaaet ind paa at ville lade sig nøie med den og den Balance, lige saa godt kan tage den under en anden Form. Jeg tvivler nu ikke paa, at de 17 Millioner aldrig vilde blive bevilgede, og jeg kan derfor fortaae, at ærede Medlemmer sige: Det, som Finansministeren er villig til at gaa ned i Balancen som Følge af Forordningerne til Forsvarsvesenet, foretrakke vi at gaa ned gennem Loldnebfættelser. Smidlertid maa det dog erindres, at det er selve den ærede Finansministers Standpunkt, der er urigtigt og strider imod det, vi altid have høvedet i finan-

sielle Sager, og derfor kunne vi ikke følge ham i en saadan Betragtning som den, han har om den Balance, der bør være. Og dertil kommer et andet Hensyn, som er ganske uafhængigt af det Spørgsmaal, om man bør søge at lette den ærede Minister hans Standpunkt, og uafhængigt af det Hensyn, at Finansministeren skal have Midler til at dække Udgifterne — thi hvilket Næbfættelse i Loldindtagterne vi end vedtage, vil der, saaledes som Forholdene ere hos os, neppe opstaa nogen alvorlig Bæmselighed for Finansministeren i den Henseende — det er Hensynet til Loldloven. Der er dog en Del af os, der sætter Pris paa at faae denne Sag fremad og vilde sætte megen Pris paa, om man endogsaa kunde faae den bragt til Ende, og derfor siger jeg, at det for Loldlovens Skyld — ikke for Ministerens finansielle Stillinges Skyld — er, saaledes som Forholdene ere hos os, ubetinget nødvendigt, at Dækning gives. For det første kunne vi nemlig ikke se bort fra Stemmningen i det andet Thing, og naar man nu antyder, at man, naar Ministeren vil stille Forslag, vil give Dækning igennem en forskjellig Procent hvert Aar, saa er det netop det eneste Forslag, om hvilket det kan siges, at det ikke nytter at fremtømme med det. I den Henseende behøve vi blot at erindre vore tidligere Forhandlinger med Landstinget. Spørgsmaalet har jo været for under et af Regjeringen forelagt Lovforslag, men hvorledes modfattede ikke Landstinget sig den Gang en aarlig varierende Procent, og vi kunne være overbeviste om, at det er et Forslag om Dækning, som endogsaa fra den ærede Finansministers Standpunkt ikke vilde kunne sættes igennem i det andet Thing. Dette, saaledes at opstille den eneste Eventualitet, der ikke fører til Noget, er jo imidlertid det Samme som at sige, at man ingen Dækning vil give. Men der er mange andre Veie at gaa. Jeg har saa ofte baade her i Salen og i Udvalget tilladt mig at udtale, at der var den Udvei at stille Loldloven i to Dele, den ene Del den, der kræver Dækning, og den anden Del den, der ikke kræver Dækning; saa kunne vi det ene Aar gjøre det ene Skridt og forsøge det næste Aar at gjøre det andet. Det har man imidlertid ikke villet gaa ind paa, og saa maa man altsaa søge om at finde en Dækningsmaade, som der dog er noget Haab om at sætte igennem; jeg siger noget Haab, thi det vil dog altid være forbundet med Bæmseligheder at blive enig i dette Punkt med Landstinget. Naar der nu altsaa er Spørgsmaal om en Indkomsskat efter Reglerne i Loven af 2den Juli 1870, saa er der Ingen, som mere ivrig har modsat sig denne Besatningsform, end jeg og mine Meningsfæller; vi have kæmpet imod den, da den blev sat ind i Verden (A. H. Nielsen: Det have vi ogsaa gjort!). Det ærede Medlem siger, at han har været med, men de fleste Medlemmer fra den politiske Side, hvortil han hører, være ikke med (A. H. Nielsen: So, Galvdelen!); Nei, ikke Galvdelen ellers var Loven ikke gaaet